

Lori Wick

*În inima
Sofiei*

Oradea
2019



Originally published in English under the title: *Sophie's Heart*
Copyright © 1995 by Lori Wick
Published by Harvest House Publishers,
Eugene, Oregon 97402, U.S.A.
www.harvesthousepublishers.com

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2019 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel. 0359 177 636, Mobil: 0771 746 787
E-mail: editurlife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiare, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Monika Moricz*
Editarea: *Narcisa Țiulete*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WICK, LORI

În inima Sofiei / Lori Wick - Oradea : Life Publishers, 2019

ISBN 978-606-8915-14-2

821.111

Romanian Edition.
Printed in Romania.



În inima

Sofiei



Prolog

8 octombrie 1988
Praga, Cehoslovacia

Femeia brunetă ieși din clădirea înaltă din piatră, strâns înfășurată în mantoul ei, ca să se ferească de gerul timpuriu. Era încântată să meargă acasă, dar și mai încântată să știe că mâine e duminică, ziua ei liberă.

Ajunse la ușa apartamentului în doar zece minute. Locuia într-unul dintre cele mai bune imobile datorită funcției înalte de traducător, pe care o avea în cadrul Adunării Federale. Se strecură discret în casă, dar bunica ei, care locuia cu ea în apartament, auzi ușa. O strigă din ungherul strâmt al bucătăriei, pe care îl botezaseră „camera de zi”.

– Ai venit cam târziu, dar tocmai s-a fiert ceaiul. Hai să-l bem împreună, Sofia!

Femeia mai tânără făcu cum i se ceruse, își dezbracă mantoul și i se alătură Kasmirei Kopecky, singurul părinte pe care-l cunoscuse în ultimii douăzeci de ani. Kasmira tocmai turna ceaiul dintr-un ibric ciobit în două cești la fel de ciobite. Frământarea din privire îi lumina chipul, dezmițându-i vârsta.

– Pari foarte mulțumită de tine în seara asta, comentă Sofia, luând ceașca ce i se oferea.

– A venit, Sofia. Vocea îmbătrânită oftă de încântare. Cu poșta de azi. Numele tău a ajuns pe lista celor acceptați.

Sofia rămase cu ceașca în aer și se holbă șocată la bunica ei. Era imposibil să fi venit atât de repede.

– Nu cred, îngăimă ea într-un sfârșit.

Bunica scoase o bucată de hârtie și i-o arătă, fluturând-o triumfătoare pe dinaintea ei.

– E chiar aici. Numele tău, Sofia Velikonja, tipărit cu litere negre și clare.

– Dar cu tine cum rămâne?

– Sofi, vocea bunicii ei se împlânzi brusc, eu nu m-am trecut niciodată pe listă.

– Știu asta, dar sper că nu-mi propui să plec fără tine?

– Ba chiar asta-ți propun. Continuă tot pe un ton blând. Am supraviețuit cancerului, dar sunt o femeie bătrână și nu mai am mult de trăit.

– Nu-mi pasă cât timp mai ai de trăit. Nu vreau să pierd nicio clipă din câte mai ai.

Pe dată se lăsă tăcerea între ele, cufundându-se fiecare în propriile gânduri. Cu ani în urmă, povestiseră amândouă despre visul lor de a vedea America – nu numai de a o vedea, dar și de a-și trăi restul zilelor acolo. După ce încetaseră să mai viseze și să se roage în privința asta, hotărâseră amândouă să-și treacă numele pe lista celor care cereau să părăsească Cehoslovacia. Însă, când să depună actele, bunica Sofiei aflase că are cancer. Fusesse o perioadă grea, dar bătrâna, bănuind că va fi trecut din viață cu mult înainte să vină vremea ca fata să plece, insistase ca măcar Sofia să-și treacă numele pe listă. Numai că Dumnezeu avea alte planuri.

– Trebuie să pleci, Sofia, zise bătrâna spărgând tăcerea. Asta e ce mi-am dorit pentru tine de foarte multă vreme.

Tonul bunicii ei – căreia nepoata nu putuse niciodată să i se împotrivească – o făcu pe Sofia să închidă ochii copleșită de un val de agonie. Când și-i deschise, privirea îi căzu pe pianul minunat, vechi și ponosit, cu clapele tocite și lemnul decojit. Vor mai cânta ele vreodată în jurul lui? Într-un sfârșit, se uită la bunica ei.

– E atât de departe, șopti ea. Poate că n-o să te mai văd niciodată.

– Inimile noastre vor fi mereu una în Cristos. Nu trebuie să uiți asta niciodată.

Tânăra nu putu decât să dea din cap, fără să-și dezlipească ochii negri minunați de pe chipul bunicii. În timp ce ochii ei o priveau plini de dragoste, bunica vorbi din nou.

– Caută cu tot dinadinsul să fii după inima lui Dumnezeu, draga mea copilă, fiindcă asta este voia Lui pentru tine.

La auzul acestor cuvinte, Sofia știu că așa se va întâmpla. Că va părăsi Cehoslovacia și, totodată, pe bunica ei.

O clipă mai târziu, se strângeau în brațe, cu lacrimi brăzdându-le obrajii, cu trupurile cutremurate de suspine, având amândouă impresia că niște mâini uriașe le invadaseră viața, smulgându-le una de lângă cealaltă pentru totdeauna.



12 octombrie 1988

Middleton, Wisconsin

– Trebuie să găsesc tichetul de la curățătorie. Durează prea mult fără el.

Nu era nimeni în mașină cu Vanessa Riley, dar lucrul acesta nu-i stingheri nicidecum monologul. Soțul ei o tachinase vreme îndelungată pe seama obiceiului ei de a vorbi de una singură. Zâmbea, gândindu-se cum i-ar spune că își reluase obiceiul.

– Asta ce mai e? zise ea zăpăcită, abătându-și o clipă privirea de la drum. O, Doamne, mă întrebam pe unde o fi bonul ăsta. Nu-i de mirare că i l-am trântit instalatorului. Alec o să mă strângă de gât.

– Vai, fii atentă, Van! se apostrofă ea, virând ușor. Nici măcar n-ai văzut mașina aceea.

Vanessa intră și ieși de la curățătorie în timp record, dar mai trebuia să se oprească în alte două locuri. Reintră în trafic, agitată în tot acest timp.

– O, nu vreau ploaie. Urmează să mergem la lac. Și, sincer, zise ea cu frustrare crescândă, nici măcar n-am apucat să gătesc cina, iar copiii o să aibă nevoie de ajutor la teme.

Vanessa își vârî din nou mâna în geantă, de data asta căutând lista de cumpărături. Ura să facă astfel de liste. Se simți chiar mândră că izbutise să o întocmească pe cea de față. Își aminti brusc că uitase lista pe masa din bucătărie, și-și ieși imediat din fire.

Se prea poate că din cauza acestei nemulțumiri, nu din alt motiv, intră cu viteză în curbă. Pe o parte a străzii erau numai case, iar în cealaltă numai de garduri și mulți pomi. Vremea fusese foarte secetoasă, dar ploaia ce începuse să cadă de câteva clipe uda caldarâmul, făcându-l alunecos. Vanessa se mândrea că nu făcuse niciodată accident, așa că fu luată total prin surprindere când mașina începu să se învârtă pe șosea, scăpată de sub control.

Pentru prima dată în viața ei, nu știa ce pedală să apese. Bâjbăia cu piciorul pe podeaua mașinii, în timp ce soțul și cei trei copii ai lor îi trecură fulgerător prin minte. Ultimul gând al Vanesei Riley era să ajungă neapărat acasă. Nici măcar nu se apucase să gătească cina.

Două ore mai târziu, Alec Riley intră în casă pe ușa din spate, care dădea direct în bucătărie. Era obosit, dar nu peste măsură și ardea de nerăbdare să plece a doua zi la amiază cu toții la lac. Se opri brusc când dădu cu ochii de toți cei trei copii în bucătărie, pregătind cina. Un lucru nefiresc. Se întreba pe neașteptate dacă nu cumva îi crescuseră copiii mari.

– Unde-i mama voastră? întrebă el, gândindu-se în același timp că îi vor spune: „S-a trântit în pat, că o doare capul.”

– Nu știm, răspunse Rita, fata lor cea mai mare, ținându-l pe Alec în loc. Le cercetă chipurile și văzu privirile lor grave.

– Cum adică?

– Pur și simplu, nu-i aici, zise Rita ridicând din umeri.

– Păi, mașina e aici? întrebă Alec pe un ton grav și calm, crezând că nici măcar nu se deranjaseră să verifice. Poate e pe la vecini?

– Mașina nu-i aici, interveni Craig, și nu ne-a lăsat niciun bilet.

Alec se uită la fetița cea mai mică, Tory, care îl privea cu ochii mari și triști.

– Ei bine, zise el prompt, sperând să înăbușe sentimentul de neliniște crescândă, sunt sigur că o să ajungă de îndată. Hai să vă ajut și eu cu cina.

Lucrau de zor de un sfert de oră, când se auzi soneria. Alec îl trimise pe Craig la ușă, convins că era vreun prieten al său, spunându-i să transmită oricui era acolo că tocmai urmau să ia cina. Craig reveni în pragul bucătăriei în câteva clipe, cu chipul foarte palid.

– Sunt doi bărbați care vor să te vadă, tati. Unul este polițist.

O clipă, Alec simți că încremenește în loc. Împrejurările – chiar și privirea pe de chipul lui Craig – îi făceau inima să îi bubue în piept. Apucă, mecanic, prosopul de bucătărie pe care și-l aruncase peste umăr, îl puse pe blatul din bucătărie și se îndreptă spre camera de zi, presimțind, cumva, că bărbații din fața ușii aveau să îi spună ceva ce urma să îi schimbe viața pentru totdeauna.



Chicago, Illinois

Janet Ring parcă în curtea bisericii din instinct, în timp ce mintea îi rătăcea la kilometri depărtare de casă. Rămase câteva clipe la volan, ca să se liniștească. Studiul biblic, pe care îl predă chiar ea, era programat să înceapă în mai puțin de o jumătate de oră, dar se simțea de-a dreptul mizerabil.

– Știi că e din cauza lui Alec, Doamne, șopti ea privind țintă prin parbriz. Știi că sunt neliniștită din pricina lui. Te rog, ajută-l, mângâie-i pe el și pe copii. Au trecut nouă luni, Doamne, și se simt tot la fel de pierduți, de șocați și de neajutorați. Și venise ziua de astăzi. Sigur suferă cumplit.

Janet avea ochii-n lacrimi și nu putea merge mai departe. Astăzi, Alec și Vanessa ar fi sărbătorit optsprezece ani de căsnicie, dar Vanessa nu mai era aici ca să sărbătorească împreună. Janet nu mai putea suporta gândul acesta. Nu voia decât să se întoarcă acasă, să se urce în pat și să plângă în hohote.

În cele din urmă, o mișcare din afara mașinii îi atrase atenția. O veche prietenă stătea în soarele fierbinte de iulie și se uita la ea cu ochii plini de milă. Fără ca Janet să știe, nici ea nu mai fusese aceeași după moartea Vanessei.

Janet deschise portiera și ieși în întâmpinarea lui Daisy, care-i spuse cu blândețe:

– Nu o să te întreb cum ești, de vreme ce cred că știi cum ești. Te gândești la fratele tău, nu-i așa?

Janet zâmbi printre lacrimi.

– Da. Astăzi e aniversarea căsătoriei lui Alec și a Vanessei și sufăr îngrozitor.

Daisy o îmbrățișă înainte să pornească amândouă spre biserică.

– O să îl suni?

– Nu știu. În clipa asta nu mă pot gândi decât că vreau să merg acasă și să plâng. Janet trase adânc aer în piept, încercând să-și înăbușe lacrimile. Ce sentiment minunat pentru un lider de studiu biblic!

– Nu e păcat să suferi, replică prietena ei.

– Știu asta, Daisy, dar toate femeile din grup sunt la început în relația lor cu Domnul. Nu vreau cu niciun chip să le fac să se clatine.

– N-o să le faci. Durerea ta din clipa asta este firească, Janet – și sănătoasă, aș zice eu. Cât despre grupul tău de studiu biblic, roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să iei lucrurile pe rând și să te folosească cum știe El astăzi. Poate că durerea ta, dacă o împărtășești, va atinge inima cuiva; și, în plus, le va da la tuturor șansa să se roage pentru tine.

Janet încuviință din cap. Ajunseseră la intrare și urmau să se despartă. Cu un ultim cuvânt de încurajare, Daisy o lăsă pe Janet să se ducă la clasa ei de studiu. Atunci, Janet de strecură în toaleta femeilor. Văzând că nu era nimeni înăuntru, se opri un moment ca să se roage.

– Chiar vreau să mă folosești astăzi, Tată. Mângâie durerea din inima mea și înalță Numele Tău. Ajută-mă să le spun fetelor despre durerea mea într-un mod în care să vadă că, deși sufăr, nu mi-am pierdut speranța în Tine.

Janet lăsă liniștea să-i cuprindă inima și rămase nemișcată, gândindu-se ce Dumnezeu minunat avea. Lăsând ziua în mâna Domnului și încredințându-I-l pe fratele ei, se duse la întâlnirea cu femeile din grupul ei.



După patruzeci și cinci de minute în care fetele își făcură timp să o încurajeze și să se roage pentru Janet, își îndreptară atenția, într-un final, spre studiul biblic. Tema studiului de astăzi era viața lui Cristos, iar femeile, aproape treizeci la număr, se arătară foarte încântate.

Aproape toate femeile din grup își făceau temele săptămânal, iar multe spuneau ce gândesc și puneau întrebări. Discutau adânc despre relația lui Cristos cu ucenicii Lui, când o altă femeie se strecură în liniște în sală și se așeză în spate. Nimeni nu o observase, dar Janet,

care stătea în față, o văzu imediat. În mod normal, femeile care veneau pentru prima dată la studiu erau primite cu bucurie și rugate să se prezinte, dar sincronizarea de astăzi se dăduse peste cap. Câteva femei vorbeau în același timp. Janet era sigură că nou venita s-ar fi simțit de-a dreptul stânjenită să fie remarcată în condițiile acestea.

– Sunt sigură că El era prieten cu toți, comentă o femeie, dar, după cum se observă, cred că unii ucenici erau prietenii Lui cei mai apropiați.

– Sunt de acord, interveni o altă femeie. Am citit aseară cum S-a dus în grădină să Se roage și am văzut în Matei 26 că i-a luat cu El doar pe Petru, pe Iacov și pe Ioan. Nici măcar nu au fost în stare să rămână treji ca să-L ajute. În vocea ei se simțea puțină tristețe. Momentul acela trebuie să fi fost critic pentru Cristos. Mi se pare interesant că le-a cerut numai acestora să vegheze împreună cu El.

– Așadar, ce învățăm noi din asta? întrebă Janet, știind că timpul se scurgea prea repede și dorindu-și ca femeile să plece acasă cu un adevăr special în inimă. Cercetă grupul cu privirea, așteptând un răspuns. În timpul acesta, observă că femeia cea nouă din spate își studia Biblia, dar luă cuvântul una dintre cele care participa regulat la studiul biblic.

– Într-o oarecare măsură, e posibil ca pasajul acesta să arate că e normal să ai mulți creștini prieteni, dar numai câțiva îți sunt prieteni apropiați.

– Și eu mă gândeam la același lucru, zise o alta. Avem prietene – poate mai multe, poate mai puține – dar nu ne putem aștepta să fim extrem de apropiate de toate.

– Dar cum rămâne cu ceilalți? le provocă Janet. Sunt sigură că fiecare ucenic *voia* să fie prietenul apropiat al lui Isus. Credeți că ceilalți ucenici erau geloși?

Multe capete încuviințară.

– Aveau dreptul să fie geloși?

Multe dădură din cap negativ.

– Atunci cum rămâne cu noi? E ușor să cădem în aceeași capcană? Pun rămașag că da. Noi vrem să fim prietene cu cele mai „populare” femei. Janet ridică mâinile mimând semnul ghilimelelor. Suntem ispitite să ne supărăm dacă nu suntem prietene la cataramă cu învățătoarea de studiu biblic, cu nevasta pastorului sau cu femeia care cântă ca un înger.

Câteva femei păreau supărate, așa că Janet continuă pe un ton mult mai blând.

– Văd că unele sunteți dezamăgite de modul acesta de gândire. Știu că multe dintre voi sunteți de curând la credință și credeți că ați scăpat de atitudinile bârfitoare specifice pauzelor de cafea de la serviciu sau fetelor de clasa a II-a, pe terenul de joacă. Nu-mi place că trebuie să vă spun asta, dar astfel de atitudini se regăsesc adesea printre femeile creștine. Însă noi trebuie să ne împotrivim acestor dezbinări. Poate că aveți sau n-aveți probleme în această privință, însă oricum ar fi, rugați-L pe Dumnezeu să vă ajute să aveți intenții curate – nu de înălțare – și cereți-I să vă arate unde vrea El să slujiți și cu cine vrea El să vă împrieteniți. Și cu asta, am terminat lecția, zise Janet brusc, de vreme ce străina din spate se ridica să plece.

– Sunt sigură că vom mai discuta pe tema asta, dar deocamdată... Nancy, vrei să te rogi tu în încheiere?

În timp ce femeile își plecau capetele pentru rugăciune, Janet ieși iute în foaiet, unde nu găsi pe nimeni și, literalmente, o zbughi pe ușă, ca să o prindă pe femeie din urmă. Ea străbătea deja parcare, când Janet o strigă.

– Mă bucur că ai fost astăzi cu noi, zise Janet, recunoscătoare când femeia se opri, se întoarse surprinsă și îi zâmbi. Janet se opri în fața ei și îi întinse mâna.

– Sunt Janet Ring și mă bucur atât de mult că ai venit astăzi la studiu.

Își strânsesă mâinile.

– Sunt Sofia Velikonja, zise blând femeia mai înaltă.

Janet clipi, încercând disperată să-și dea seama de unde provenea accentul ei greoi.

– Poftim? reuși să îngaieme Janet în cele din urmă.

Cealaltă femeie zâmbi din nou, cald și minunat.

– Te rog, spune-mi Sofia. Îmi pare rău că plec, dar trebuie să lucrez acum.

– Trebuie să mergi la lucru? Janet începea să-i înțeleagă pronunția.

– Da. A plăcut azi, dar trebuie să lucrez.

Janet zâmbi.

– Mă bucur că ți-a plăcut. Nădăjduiesc că vei mai veni.

– *Mi-ar place* asta, dar nu știu ora. Astăzi am ajuns târziu.

– Începem la ora 9:00 și terminăm de obicei la 10:30.